

i Ze sborových akcí

Út	1. 11.	14:30	koncert nejen pro starší věkem
Út	1. 11.	19:00	ekumenická biblická hodina - Jozue (doc. J. Beneš)
Čt	3. 11.	18:15	setkání učitelů nedělní školy
Ne	6. 11.	9:30	bohoslužby se křtem a konfirmací, Večeře Páně (E. Čašková)
Po	7. 11.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	8. 11.	14:30	setkání seniorů
Út	8. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	8. 11.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě (Co nás nemine - bolest, nemoc, umírání)
Čt	10. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	13. 11.	9:30	bohoslužby (K. Roskovcová)
Út	15. 11.	14:30	setkání seniorů
Út	15. 11.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě (Křesťan, politika, Boží soud a spravedlnost)
Ne	20. 11.	9:30	bohoslužby (P. Gallus)
Út	22. 11.	14:30	setkání seniorů
Út	22. 11.	19:30	biblický kurz Křesťan ve světě (Alternativní životní styl)
Čt	24. 11.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	27. 11.	9:30	1. adventní neděle - bohoslužby s Večeří Páně (E. Čašková)
Po	5. 12.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	6. 12.	19:00	ekumenická biblická hodina - Jozue (doc. J. Beneš)
Út	6. 12.	19:30	schůzka hospodářské komise

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Neděle díkyčinění

Obsah

To, co máme, ještě není všechno	2
Můj život IV. – Tatínkovo a mamínčino onemocnění, moje konfirmace	5
Rozloučení s Janou Tomkovou	8
Francie 2016	10
Podzimní svatby	11

To, co máme, ještě není všechno

Kázání Ester Čaškové na Vinohradech

Lk 18, 18–30

¹⁸ Jeden z předních mužů se ho otá-
zal: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych
měl podíl na věčném životě?“ ¹⁹ Ježíš mu
řekl: „Proč mi říkáš 'dobrý'? Nikdo není
dobrý, jedině Bůh. ²⁰ Příkázání znáš: Ne-
zcizoložíš, nezabiješ, nebudeš krást, ne-
vydáš křivé svědectví, cti otce svého i
matku.“ ²¹ On řekl: „To všechno jsem do-
držoval od svého mládí.“ ²² Když to Ježíš
uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází.
Prodej všechno co máš, rozděl chudým a
budeš mít poklad v nebi; pak přijď a násle-
duj mne!“ ²³ On se velice zarmoutil, když
to slyšel, neboť byl velmi bohatý. ²⁴ Když
Ježíš viděl, jak se zarmoutil, řekl: „Jak
těžko vejdou do Božího království ti, kdo
mají bohatství! ²⁵ Snáze projde velbloud
uchem jehly, než aby bohatý člověk vešel
do Božího království.“ ²⁶ Ti, kdo to sly-
šeli, řekli: „Kdo tedy může být spasen?“
²⁷ Odpověděl: „Nemožné u lidí je u Boha
možné.“ ²⁸ Petr řekl: „Hle, my jsme opu-
stili, co bylo naše, a šli jsme za tebou.“
²⁹ On jim řekl: „Amen, pravím vám, není
nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo
bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží krá-
lovství, ³⁰ aby v tomto čase nedostal mno-
hokrát víc a v přicházejícím věku život
věčný.“

Je toho dost, co potřebujeme k tomu,
aby se nám spokojeně žilo. Člověk si to
uvědomí, když se balí na dovolenou, a
pak se vrátí domů a má tam i to, co si
sbalit nemohl: počítač a televizi, knihy
a koupelnu, svou postel a všechno to, co
vytváří pocit domova. Je toho hodně, co
potřebujeme k životu. A co z toho potře-

bujeme k životu věčnému?

Rozdíl vynikne, když si uvědomíme,
že do rakve si nic z těchto věcí nevez-
meme. Ale je vůbec potřeba tu otázku
takhle vyhrotit? Přiznávám, je to zúžený
pohled, vyostřený, aby vynikla pomíjivost
všeho, co máme, čím se obklopujeme, po
čem toužíme.

Nejen v Ježíšově době, i dnes se lidé
ptají: Co z víry budu mít? V čem se křes-
ťanství vyplácí? Je podivné, že Ježíš tu
otázku po odplatě neodmítá jako nepa-
třičnou, jako málo duchovní. Z jeho od-
povědi je však jasné, že ten, koho zajímá
jen odměna, vůbec nepochopil, o co tu
jde. Přední představitel církve se velmi
zarmoutil, když mu Ježíš navrhl, aby
kvůli věčnému životu všechn svůj ma-
jetek rozdal. Tenhle bohatý muž to ne-
zvládl, ale učedníci ano: byli sice rybáři,
ale vytáhli svoje lodě na břeh a šli pěšky
za Ježíšem. Celník Levi opustil svou cel-
nici s dobrým výdělkem a šel s nimi.
Jenže od té doby jsme si jako křesťané
zvykli, že není nutné všechno brát tak
doslova a nechat se kvůli víře příliš vy-
rušovat ze svého pohodlí. Že víru mů-
žeme jen přidat k tomu obvyklému způ-
sobu života. A na ty, kdo to berou vážně
a v odevzdání Bohu se zřekli manželství,
majetku i vlastní vůle – na ty se díváme
s odstupem.

Proč to tehdy Ježíš po těch rybářích
chtěl? Všeobecně přece nezakázal vlast-
nit nějaký majetek. Ježíš požadoval, aby
všechno opustili, protože jedině tak se
mohli stát učedníky. Protože **služba vy-
žaduje mobilitu**, pohyblivost. A tahle

Podzimní svatby

10.9. měli v Horních
Vilémovicích svatbu
Karla Hostašová a
Jiří Kunecký, oddá-
vala je Ester Čaš-
ková.

16.10 v Brandýse
nad Labem oddal
Petr Sláma Blanku
Uličnou a Michala
Smejkalu.

Novomanželům pře-
jeme Boží požeň-
nání do společného
života.

Pozvánka

Všechny vás srdečně zveme na Ad-
ventní tržiček, který se bude letos konat
4.12.2016. Již pravidelně se na druhou
adventní neděli můžeme těšit na výrobky
neziskových organizací, jako jsou napří-
klad Tosara, Jeden svět, střediska Diako-
nie nebo Viteček. Právě středisku Víte-
ček bude i letos věnována zvláštní pozor-
nost. Toto středisko je zařízením občan-
ského sdružení 15. přední hlídky Royal
Rangers v ČR. Jeho posláním je posky-
tovat pomoc dětem i dospělým s postiže-
ním tak, aby mohli žít šťastný, naplněný
a aktivní život uprostřed společnosti dru-
hých lidí a nemuseli být odloučení od své

rodiny. V rámci činnosti střediska Víte-
ček jsou poskytovány dvě sociální služby,
a sice denní stacionář a sociálně terapeuti-
cké dílny. Činnost střediska by bez pod-
pory jednotlivých lidí, organizací a insti-
tucí nebyla možná. Velmi důležitou sou-
částí poskytovaných ambulantních služeb
je každodenní svoz a rozvoz uživatelů slu-
žeb do střediska a zpět domů, bez něhož
by s ohledem na venkovský charakter re-
gionu většina uživatelů služby nemohla
využívat. Letos nám bude velikou radostí
přispět právě na dopravu klientů. Těšíme
se na setkání s vámi.

Monika Chábová

nade vším a nade všemi. Takový výhled ke konci jako k hostině a je zaslíben ve Zjevení Janově takto: *A on, jejich Bůh bude s nimi a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku, ani bolesti už nebude. Neboť co bylo, to pomínulo. Zj 21,3-4*

O Boží přítomnost prosíme už tady

Francie 2016

Le Puy-en-Velay

Koncem září byla část členů sboru na zájezdu do Francie. Viděli jsme místa, kudy šla historie (například klášter v Cluny, Lyon), hodně krásných a starých staveb (románské kostely a baziliky, např. v Le Puy-en-Velay) i nádhernou přírodu vyhaslých sopek centrálního masívu v okolí Clermont Ferrand. Ochutnali jsme místní speciality a také víno ve Vaux-en-Beaujolais – Zvonokosech, známých ze stejnojmenné knihy, fandili hrá-

a teď. Když Bohu dovolíme, aby nám vstoupil do života, dá mu smysl. A ve chvíli umírání a smrti nám dává naději. A také víme, komu můžeme děkovat, za to, co bylo – za tak báječnou ženskou, jakou byla Jana Tomková. Ano, Bože, děkujeme ti za ni. Amen

čům petanque i pijákům pastisu, jeli metrem bez řidiče, procházeli se po starověkých i středověkých ulicích a bylo nám spolu dobře. Za organizaci zájezdu díky Matějovi Chábovi, který všechnu práci s přípravou i průvodcovstvím dělal bez nároku na odměnu. Výtěžek akce je věnován na pomoc chlapčkově s kombinovaným postižením.

jaš

ochota zřeknout se toho, co mám, je součástí svědectví. Ukazuje k cíli, o který přece hlavně jde. Kdo má majetek, dům, rodinu, musí se o ně starat. Majetek rozmnožovat nebo aspoň udržovat a bránit. Nemá volné ruce a zavalen starostmi nemá mnohdy ani sílu myslet na něco jiného. Nemá čas hledat Boží království. Je dost velký rozdíl mezi tím, jak vypadal hlouček Ježíšových následovníků tehdy a jak vypadá církev dnes. První sbory křesťanů byly odkázány na improvizaci, lidé se často museli skrývat a utíkat, neměli žádné kostely ani tradice. Dnes je církev institucí, s majetkem, zaměstnanci a stálými způsoby práce i života. V tomhle srovnání by nás měla trochu zneklidnit otázka, jestli jsme **nenahromadili balast, který nám naši službu ztěžuje**. Jednotlivcům, sboru i celé církvi. Máme svoje tradice, na kterých lpíme, protože to tak vždycky bylo. Máme majetek, o který se musíme starat. Máme zásoby – co kdyby bylo potřeba... Čeho máme plné skříně? Ten, kdo následuje Ježíše, má jít nalahko, má pak ruce volné ke službě. Může se přizpůsobit tomu, co je potřeba. Čeští bratři po Bílé hoře, kteří odešli ze země, ti nejvěrnější, kteří se pro víru vzdali i vlasti, byli velmi aktivní misijně. Všecko opustili, a tak je nic nesvazovalo. Byli ochotni jít kamkoliv jako misiónáři. Dovedeme si představit, jak by to bylo s námi? Kdo z nás by byl ochoten kvůli své víře opustit dům, dědictví, rodinu? Je to tak, že texty jako je tento – o chudobě pro Boží království – nás znervózňují. Být křesťanem – to ano, ale nesmí mi to moc narušit životní styl. Chci si nechat svoje zvyky, svoje pohodlí i svoje postavení. Příklad učedníků nám však připomíná, že křesťanství si nesmíme dělat příliš levným a nezávazným.

Taková řeč může znít zákonicky a svědět k tomu, že řekneme: každý se tedy musí něčeho vzdát. Ale to, k čemu Ježíš ukazuje, není nařízená poslušnost, nýbrž svobodné rozhodování. Ba dokonce **radostné rozhodování**. Jak to bylo s tím pokladem v poli a s tou perlou?

„*Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje (aby mu ho někdo nevzal dřív). Z radosti nad tím jde, prodá všechno co má a koupí to pole. Anebo je království nebeské jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu velmi drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má a koupí ji.*“ Mt 13,44-46 Mělo by nás zarazit, že se bojíme, co to bude stát, když jde o Boží království. Anebo už možná nevíme, jakou má to „Boží království“ hodnotu. Je Boží království tím, po čem toužíme? Nebo chceme jen spokojeně, klidně, zdravě a dlouho žít? A ještě by mohl být ve světě větší klid, abychom mohli beze strachu cestovat...

Ježíš nabízí jako odměnu „*v tomto čase mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.*“ Ovšem spoléhat na něco, co je za horizontem života, nám připadá hodně riskantní. Ale to je zásadní výpověď evangelia: **To, co máme, ještě není všechno**. Čeká nás Boží království v novém věku, který není jen prodloužením tohoto věku se vším pohodlím. Věčný život je život v Boží přítomnosti, v plnosti jeho zjevené lásky. To je teprve život v pravém slova smyslu. Náš současný život je stále něčím omezován, krácen, zastiňován, protože je v posledu podřízen smrti. Zažíváme to při každé nemoci, při každém konfliktu a nepochopení, ve strachu z násilí a terorismu. Ale i v lítosti nad osudem těch, kteří jsou nešťastní a z bezvýhodnosti se uchylují třeba k al-

koholu nebo drogám. Život, který má Ježíš na mysli, je ten, který nám bude dán ve vzkříšení. A naše vzkříšení má základ ve vzkříšení Kristově. Velikonoce už ta postupující proměna věků začala. Proto i náš život je ve znamení naděje, která si je jista svým cílem – životem bez utrpení a pomíjivosti, v radosti a nádheře. Všecko k tomuto poslednímu zjevení Kristovy moci směřuje a ledacos už v tomto směru také působí, i když je to ještě v protikladu k našim běžným situacím života. O to je to však pozoruhodnější.

A k tomu svědectví o novém věku patří **svoboda**, kterou jsou Kristovi svědkové napadní. Člověk totiž ve víře zjistí, že **když Pánu Bohu všechno vydá, nezchudne**. Naopak. Ježíš mluví o zmnožení. Mohlo by to znít jako investice s vysokou rentabilitou. Prostě, že se to vyplatí. Ale kdybychom se rozhodli podle toho, že se víra vyplatí, byli bychom vedle. To zmnožení, o kterém Ježíš mluvil – že dostaneme v tomto životě mnohokrát víc – to totiž není výsledek našeho plánování. Že bychom Pánu Bohu něco obětovali a dostali totéž v několika násobné míře. **Boží dary se nadají naplánovat**. Možná právě proto nám to ekonomicky v církvi moc nejde. Bible nás totiž učí myslet jinak, v jiných souvislostech, než je investice – a zisk. Ekonom nemůže spoléhat na dar – nota bene ještě v nějaké jiné oblasti, než do které investoval! Pán Bůh nedává revanš za to, co jsme mu dali my. Ale zbohacuje nás úplně jinak. A není snadné tenhle risk přijmout. Že dostanu něco jiného, než si přeji, než si jako svoje štěstí nebo úspěch představuji. Ale život církve a zkušenost víry ukazuje, že se to přece jen vyplácí. Že evangelium nepůsobí marně. Nejsou to žádná velká

čísla a vykazatelné zisky. Ale když někdo díky evangeliu najde smysl života, objeví ztracenou naději, má sílu dál se potýkat se svou nemocí, vyřeší léta trvající vinu přijetím odpuštění – nejsou to hodnoty, které stojí za to, abychom kvůli nim riskovali?

Co nám tedy víra dává? Co učedníci získali místo životních jistot, kterých se zřekli? – Získali stejně jako my **svobodný přístup k Bohu**. To je ta nejvyšší hodnota. Dostali jsme společenství s ním, navzdory všemu, co mluví v náš neprospěch. Bůh nás pokládá za tak cenné, že chce, abychom byli v jeho blízkosti. Zůstává nám nakloněn, i když se od něj stále znovu vzdalujeme a dáváme mu takové nemístné, úzkoprsé a trapné otázky, jestli se nám víra v něj vyplatí. To, co dává, je totiž on sám. A apoštol Pavel říká: *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Ř 8,32* Taková víra vede člověka ke svobodě. Ke svobodě od lidí i od toho, co si o mě kdo myslí, vede ke svobodě od všeho, co nás svazuje, ať už jsou to nároky druhých lidí nebo naše vlastní představy o tom, co musím zvládnout. Je to svoboda, která člověka motivuje a uschopňuje ke službě druhým v následování Ježíše Krista. On náš prázdný život naplňuje radostí z toho, co máme, a naději na to, co ještě přijde. Vždyť máme všechno. Patří nám Boží království. Bůh s námi počítá jako se spolupracovníky. Chce nás angažovat. Ale potřebuje, abychom měli prázdné ruce. Když se držíme svých věcí, nemůžeme od něj už nic přijmout. A to by přece byla škoda nechat si ujít takovou příležitost! Amen.

hatý a plný. Jana byla aktivní žena sportovní i společensky. Posbírala spoustu zážitků při cestování po celém světě. S mnohými z vás strávila dovolenou na kolech nebo na lyžích. Ještě letos v květnu se zúčastnila výletu do krkonošských Herlíkovic při sborovém zájezdu. Vedla život, který stojí za to žít. A jakoby tomu přitakávala i všechna zeleň na zahradě a květiny doma v květináčích. Pod jejíma rukama se všemu živému dařilo.

Janu jsme ovšem ve sboru znali také jako věřícího člověka. Byla jedním z presbyterů, kteří spolu s farářem nesou zodpovědnost za to, jak jako křesťané v tomhle světě fungujeme. A z jejich modliteb bylo vidět, že umí různé bolesti a trápení předkládat Pánu Bohu. Jsem přesvědčená, že její optimismus měl kořeny právě v důvěře, že tenhle svět a život nám byl od Boha dán proto, abychom ho žili s radostí a užívali dobrých věcí. Jak to píše moudrý Kazatel: *Tak tomu je s každým člověkem. To, že jí a pije a okusí při veškerém svém pachtění dobrých věcí, je dar Boží.*

Všecko, co máme, je dar. Život sám a především láska, která životu dává smysl. Lásku si nemůžete koupit ani zasloužit. Učíme se milovat, proto, že jsme milováni. Do lásky vrůstáme, tak jako Jana vrostla do široké rodiny svých sourozenců. Byli stmeleni pronásledováním komunistického režimu. Tatínek – diplomat byl v roce 1953 vyhozen z ministerstva a jezdil po montážích jako elektrikář. Janina sestra Renée odjela v 60. letech do Francie a 20 let se nesměla domů vrátit. Ale jejich blízký vztah to spíš utužilo. Po revoluci se mohly vídat tady v Praze i ve Francii a s radostí tyto možnosti využívaly, aby se široká rodina mohla setkávat. Ti nejbližší tak mohli být u Jany i v jejich

posledních chvílích.

Zpráva o smrti Jany Tomkové nás minulou středu nepřekvapila, ale přesto zasáhla. Bude nám chybět její nadhled, rázný přístup, její ochota způsobit veselí kdykoli a kdekoli.

Ale i když nás svírá zármutek, přece máme jako věřící lidé i v tuto chvíli naději. Smrt je mocný pán, ale není nejmocnější. To bylo vidět, když lidé ukřižovali Ježíše a mysleli si, že s ním skoncovali nadobro. Vítězství smrti však bylo jen dočasné. Třetího dne po pohřbu Bůh Ježíše vzkřísil. Nenechal smrt platit natrvalo. Její moc a její vláda je omezená. Tak to dosvědčují evangelia.

A proto smíme mít i nad rakví Jany Tomkové naději. Protože ten, kdo nechá Boha vstoupit do svého života, zažije jeho moc jako životodárnou, život obnovující a život naplňující. Bohu totiž není lhostejné, jak se nám žije – a umírá. Plánuje pro nás dobrou budoucnost. Proto poslal do světa svého Syna, abychom poznali, že mu na nás záleží.

A abychom se nemuseli ani smrti bát, Ježíše jako prvního z lidí vzkřísil. Daroval mu nový život – bez omezení hříchem, strachem a bolestí, život nepomíjející, nepodléhající pomíjivosti. Říkáme mu všelijak – vzkříšení, věčný život nebo nebe.

Nevíme, jak to bude vypadat. Všechno, co čteme v bibli, jsou jen obrazy téhle důvěry, že Bůh na člověka nezapomene. Že se Pánu Bohu neztratíme ani v hrobě ani někde v podsvětí. Když se k Bohu modlíme jako ke svému Otci, věříme, že se o své děti postará. O Janu Tomkovou i o nás. *A pak už navždy budeme s ním.*

Ten výhled ke konci tak není samota hrobu, ale společnost mnoha dalších s Bohem uprostřed, kdy on sám bude Pánem

Rozloučení s Janou Tomkovou

JUDr. Jana Tomková, donedávna presbyterka našeho sboru, zemřela 5.10.2016 po těžké nemoci v 67 letech. Poslední rozloučení a poděkování za její život proběhlo 12.10.2016 v naplněném vinohradském kostele. Jsme vděční Pánu Bohu za vše dobré, co skrze ni působil, veřejně i skrytě.

Kázání Ester Čaškové při pohřebním shromáždění

Text: 1. Tes 4,13–14 a 17b

Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.

A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.

Milá zarmoucená rodino, vážení přátelé, bratři a sestry,

jsme tu, abychom se společně rozloučili s ženou, která pro mnohé z vás

znamenal světly bod života. Jsme tu proto, abychom na ni společně vzpomínali a vzájemně se utěšovali. A jsme právě tady, v kostele, také proto, abychom slyšeli o naději, že když končí všecko, co známe, nekončí Boží možnosti. Jsme zarmoucení, ale nejsme bez naděje.

Myslím, že tak by to vyjádřila i Jana sama. Byla nezdolná optimistka. Zastávala názor, že neexistují neřešitelné situace. S takovým přístupem byla samozřejmě žádanou advokátkou, ale nejen to. Mnoho lidí se jí svěřovalo i se svými osobními starostmi. Takový otevřený a důvěryhodný člověk je pro druhé dar.

A Jana měla navíc ráda společnost a humor a sama zdatně přispívala k tomu, aby veselo bylo, aby se lidé smáli a byli spolu rádi. I tuhle její povahu jsme vnímali jako dar.

Zákeřná nemoc ji před 5 lety zaskočila. Vždyť žila zdravě, sportovala, byla otužilá, její turistickou zdatnost by jí kdekdo z nás mohl závidět. Nemáme odpověď na to, proč se v organismu něco zvrtno. Lékaři ani nepřišli na to, kde je počátek Janiny nemoci. Jana o ní mnoho nemluvila, nesla ji statečně a s odhodláním, že se nedá. A odolávala pět dlouhých let, i když nám před očima postupně chřadla, přicházely nové operace a nové potíže. Ale ona bojovala. Až do letošního léta. Po dvou chemoterapiích, které zůstaly bez účinku, už bylo zřejmé, že nemoc vítězí a Jana se začala smiřovat s tím, že se blíží konec.

Umřít v 67 letech to je brzy. Vždyť se dnes lidé běžně dožívají devadesátky! Ale přestože život Jany Tomkové nebyl tak dlouhý, jak běžně čekáme, byl to život bo-

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Dobrý Bože, Otče náš,

Modlíme se za naše děti; modlíme se za konfirmandy, kteří už brzy vyjádří svůj postoj. Dej, aby se od Tebe nevzdalovali a svou víru rozvíjeli.

Modlíme se za všechny, kterým víra ani Tvé učení nebylo zvěstováno, nebo kteří víru odmítají a opovrhují jí. Ukaž se jim. Ukaž nám cestu, jak jim Tvé milosrdenství a spravedlnost správně představit a přivést je sem, mezi nás.

Ve svém milosrdenství a slitování, prosíme, navštiv nemocné, Pane. Odvrát od nich veškerou nemoc a slabost. Zažeň ducha skleslosti. Dlouhodobě nemocné pozvedni. Uzdrav také ty, kteří jsou trápeni duchy nečistoty. Povzbuzuj jejich blízké a ošetřovatele.

Modlíme se, ať je v řekách potřebné množství vody, která zúrodnuje zemi, ať nevyschnou potoky a ve vodách, ať je dostatek ryb. Požehnej, Pane, plodům této země, dej, ať dozrají, uchovej je neporušené, abychom je mohli užívat a znovu

sázet a sít.

Pane Ježíši, Ty, který jsi vyrůstal v tešařské dílně, pomoz nám učit se s trpělivostí a rozšafností všemu, čeho je třeba k pořádné práci a k poctivému životu; dej nám sílu překonávat všechny nesnáze a překážky s věrností a humorem.

Modlíme se za ty, kteří mohou rozhodovat o věcech obecných, aby našli sílu a odvahu rozhodovat v souladu s Tvým učením, zásadami a vírou. Aby jejich příklad pro nás nebyl důvodem pro beznadějí a smutek, ale naopak radostí a povzbuzením.

Modlíme se za mír mezi národy a smíření mezi lidmi.

Modlíme se, Pane, za Tvou církev. Prosíme za náš sbor, abychom dokázali jít v naději evangelia a svědčit o Tvé lásce a milosti. Modlíme se za naši farářku, za sborovou sestru a všechny obětavé, kteří ve sboru pracují.

Amen

Můj život IV. – Tatínkovo a mamínčino onemocnění, moje confirmace

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapomenout. Pamatuje si okupaci i nelehké období padesátých let. Její rodina byla perzekvována jak Němci, tak komunisty, ona sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy pomocí a posilou. V této části budeme

sledovat osudy rodiny Kozlových v letech 1953 a 1954.

Rok 1954 byl plný nečekaných událostí a zvratů, které nebyly dobré. Celé zimní období roku 1953–4 bylo velmi studené, mráz až –26 stupňů, sněhu po kolena. Byla jsem v té době celé dva měsíce na léčení v luhačovickém sanatoriu,

šlo už o poslední pobyt tam. Moje astma se zlepšilo a věková hranice byla 14 let. Hned v prvních dnech jsem dostala od maminky dopis, ve kterém mi sděluje, že tatínek vážně onemocněl a následně ochrnl. Velmi mě to zasáhlo a jen těžce jsem s e s tím srovnávala. Posléze jsme se od maminky dozvěděla, že byl převezten do Brna na neurochirurgickou kliniku k operaci páteře. V podstatě „měl štěstí“, neboť jeho spoluvězeň byl bývalý primář neurologického oddělení a urgoval vězeňského lékaře, že nemoc je vážná. Tatínek silně prochladl, když jej posílali na samotku, kde nebylo nic než betonová podlaha bez jakéhokoliv přikrytí. Trvalo to dost dlouho, než toto vzali na vědomí a tatínka nechali na kliniku převézt. Přednosta kliniky docent Gottfried konstatoval velmi vzácnou diagnózu – Arachnoiditis spinalis s lokalizací v hrudní páteři (jde o zánět mozkomíšních plen). Uvedl, že tatínek je teprve třetím pacientem dvacátého století s touto diagnózou a první dva bohužel zemřeli. I tatínkův stav byl kritický, na samé hranici života a smrti. Pan docent nedával velkou naději. Naznačil mamince, aby požádala o individuální milost prezidenta republiky ze zdravotních důvodů a sám napsal zprávu o zdravotním stavu, která se měla k žádosti přiložit. Maminka byla už nervově vyčerpaná a příliš unavená, a tak jsem tuto žádost nakonec psala já v posledních dnech pobytu v sanatoriu. Paní primářka mi vyšla vstříc a dala mi k dispozici svou kancelář, abych měla klid na psaní. A tak jsem sebrala všechny svoje síly a napsala jsem žádost prezidentu A. Zápotockému.

Okamžitě po příjezdu domů jsem jela s maminkou a malou sestřičkou do Brna, abychom tatínka viděly. Byl už po operaci. Návštěva nám byla umožněna, pro-

tože tatínek měl statut umírajícího člověka. To, co jsem na klinice viděla, nemohu vymazat ze své paměti. Tatínek ležel na pokoji označeném jako „infekční“, aby tam nikdo nežádoucí nechodil, a dveře hlídala vězeňská služba – ozbrojená bachařka. Asi aby ten ochrnutý neutekl? Když jsme vešly, další šok. Ležel tam člověk vážící 36 kg (dříve 96), absolutně k nepoznání, ale duševně nezlomen. Věřil, že bude lépe. Nezapomněl na Pána Boha a v něho skládal svou naději. Těžko se mi o tom píše, ten obraz byl příliš tragický. Přijely jsme domů a na mamince byla vidět daleko větší únava a vyčerpání, To jsme ještě nevěděla, že i ona je vážně nemocná.

Konfirmace

Přišla i pozitivní událost. Nájemník přízemního bytu se odstěhoval, a tak se u nás mohla zřídit prozatímní fara s bratrem farářem J. Batlou. Modlitebna totiž ještě neměla žádné zázemí, vše se opravovalo svépomocí. Bylo to dobré řešení i pro nás. Když měl pan farář trochu času, povídali jsme si, půjčoval mi knihy a já se tímto velmi obohacovala a také jsme lépe snášela útrapy naší rodiny. Poctivě a důsledně nás pan farář připravoval ke konfirmaci, které se uskutečnila v květnu 1954. Byla slavnostní sluncem prozářená neděle, když jsem před naším sborem vydávala výsledky svého učení ve víře, poprvé přijímala svatou Večeři Páně a v upomínku dostala Kralickou bibli. Spolu se mnou byla konfirmována také moje spolužačka Alenka Baroňová, které se později stala maminkou člena staršovstva vinohradského sboru Jana Macha. Po konfirmaci nám dvěma pan farář řekl, že s námi počítá od září s výpomocí v ne-

dělní škole. A tak se i stalo. Každá dostala skupinky malých dětí a ve 14 letech jsme se staly učitelkami nedělní školy.

Věra s kamarádkou Jarmilou

Péče o rodinu a škola

Další měsíc už nebyl tak dobrý. Maminka nastoupila do nemocnice na gynekologické oddělení a ve svých 38 letech byla operována pro zhoubný nádor. Pan primář byl náš soused a řekl mně i stařence všechno. Předčasně jsme dospěla a musela se postarat o maminku, sestřičku, která chodila do školky, a posléze i o tatínka. Tatínkův stav se díky

Bohu stabilizoval, základní životní funkce neselhávaly, a tak bylo možné jej převézt do rehabilitačního ústavu v Chuchelné u Opavy. Pan docent nám vyjednal s ředitelem ústavu MUDr. Knapkem převoz, seznámil jej se vším, i s tím, že je tatínek stále vězněm. Pan ředitel otce přesto přijal. Bylo to statečné rozhodnutí, byl si vědom toho, že i on sám bude pod kontrolou. Tatínek trpěl velkými bolestmi páteře a dolních končetin, každý dotyk byl silně bolestivý. Přesto ale v rámci jeho možností s ním cvičili na lůžku. Byl tam báječný sanitář pan Max, nedobrovolně nedostudovaný teolog, který se o tatínka báječně staral. Byla jsem mu moc vděčná. Za tatínkem jsem jezdila každou sobotu, za maminkou každé odpoledne do nemocnice. Bylo to dost náročné. Ukončila jsem osmou třídu a hlásila se na gymnázium, Netušila jsem, že i tady budou problémy. Psaly se petice, abych šla do továrny (ve Vítkově byla Hedva), že nemám právo studovat atd. Někteří učitelé se proti tomu ohradili a nakonec zasáhl i předseda MNV, což byl otec mé spolužačky, který mě celá léta znal. To rozhodlo. 1 září jsem nastoupila do prvního ročníku a moje sestřička do 1. třídy základní školy.

Pokračování příště

Oprava z minulého čísla: Po měnové reformě zůstalo rodině 50 Kč na měsíc, nikoliv na den, jak bylo nedopatřením uvedeno. Za chybný údaj se omlouváme. jaš